

Oznaczenie grobów weteranów tabliczkami / 19 marca 2026 r.

- 1) **Janina Maria Burhardt** (18.03.1883–12.12.1924). Komendantka placówki Polskiej Organizacji Wojskowej w Podgaju. Po zajęciu Wilna przez oddziały Wojska Polskiego w kwietniu 1919 r. zorganizowała łączność kurierską między swoją placówką POW a Ekspozyturą Oddziału II w Wilnie. Komórka Janiny Marii Burhardt od czerwca 1919 r. należała do struktur Okręgu POW w Kownie. Za swoje bohaterstwo została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari, Krzyżem Niepodległości z Mieczami oraz Krzyżem POW.
- 2) **Michał Innocenty Burhardt** (28.07.1838–11.01.1908). W 1863 r. służył w Moskiewskim Lejbguardyjskim Pułku Dragonów. W czasie powstania styczniowego, pozostając jako młodszy lekarz w wojsku rosyjskim, zajmował się przemytem broni dla powstańców. Po bitwie pod Cytowianami 7 kwietnia 1863 r. udzielał pomocy medycznej rannym powstańcom. Na skutek donosu został aresztowany i umieszczony w twierdzy w Dyneburgu. Został skazany na zesłanie w głąb Rosji. Prawo do powrotu do rodzinnego majątku uzyskał w 1878 r.
- 3) **Kazimierz Cytowicz** (1841–03.09.1930). Podporucznik weteran. Absolwent korpusu kadetów w Petersburgu. Po ukończeniu szkoły wojskowej został przydzielony do artylerii gwardii. Na wieść o wybuchu powstania wykorzystał urlop by przedostać się na teren walk i dołączyć do szeregów powstańczych. Należał do partii Jakóba Gieyszтора, do oddziału dowodzonego przez swojego brata – Zygmunta Cytowicza. Po jego śmierci przeszedł do partii Bolesława Dłuskiego. Dostał się do niewoli pod Szakwiciami 27 kwietnia 1963 r. Za udział w powstaniu styczniowym został skazany na karę śmierci, zamienioną na bezterminową katorgę. Wyrok odbywał w rejonie Nerczyńska. W 1880 r. otrzymał możliwość powrotu do kraju. Ze względu na konfiskatę majątku zmuszony był podjąć pracę zarobkową. Zamieszkał w Wilnie przed 1910 r.
- 4) **Aleksander Dalewski** (12.01.1827–14.04.1862). Wraz ze swoim bratem, Franciszkiem, utworzył w 1846 r. konspiracyjną organizację wileńskiej młodzieży – tzw. „Związek Bratni”, zwany inaczej spiskiem braci Dalewskich. Początkowo organizacja ta miała mieć charakter oświatowy i społeczny, jednak na wieść o wybuchu Wiosny Ludów rozpoczęto przygotowania do zbrojnego powstania na terenie zaboru rosyjskiego. Wybuch walk planowano na 4 kwietnia 1849 r. Pierwszym krokiem powstańców miało być zdobycie wileńskiej cytadeli i przechowywanej w niej broni. Organizacja liczyła w chwili aresztowań ok. 200 osób. Na skutek donosu dnia 25 marca 1849 r. rozpoczęto aresztowania. Aleksander Dalewski został aresztowany w nocy 11/12 kwietnia 1849 r. Skazano go na 10 lat katorgi. Otrzymał prawo powrotu do Wilna w 1858 r.
- 5) **Antoni Doboszyński** (05.07.1885–16.10.1931). Podpułkownik Wojska Polskiego. Od października 1917 r. służył w 5. baterii 1. Brygady Artylerii I. Korpusu Polskiego gen. Józefa Dowbór-Muśnickiego. W lutym 1918 r. zachorował na tyfus, w wyniku czego otrzymał urlop zdrowotny. Rozformowanie I. Korpusu uniemożliwiło mu natychmiastowy powrót do szeregów. Musiał ukrywać się przed bolszewikami. Po wyzwoleniu Wileńszczyzny w kwietniu 1919 r., 12 maja 1919 r. złożył podanie o przyjęcie do Wojska Polskiego. 20 maja 1919 r. objął funkcję podprokuratora w Prokuraturze Okręgu Generalnego Lublin. 2 września 1919 r. rozpoczął służbę jako sędzia śledczy w Sądzie Polowym 3. Dywizji Piechoty. 2 grudnia 1919 r., również jako sędzia śledczy, został przeniesiony do Sądu Polowego Okręgu Etapowego Wilno. 26 lipca 1920 r. został mianowany szefem Sądu Polowego 8. Dywizji Piechoty. Funkcję tę sprawował do 23 maja 1921 r. Wojnę polsko-bolszewicką ukończył w stopniu majora (starszeństwo z dnia 1 czerwca 1919 r.). Awansowany na podpułkownika ze starszeństwem z dnia 1 stycznia 1927 r.
- 6) **Stanisław Gogoliński** (01.05.1888–24.06.1920). Kapitan Wojska Polskiego. Wstąpił do Wojska Polskiego 7 stycznia 1919 r. Od 18 marca 1919 r. służył w 1. Eskadrze Lotniczej. 9 lipca 1919 r.

skierowano go jako instruktora do Oficerskiej Szkoły Obserwatorów Lotniczych. Odbił kurs w Oficerskiej Szkole Polotów. 26 maja 1920 r. objął dowództwo 18. Eskadry Wywiadowczej. Zginął w katastrofie lotniczej w rejonie lotniska polowego Duniłowicze. Pośmiertnie odznaczony Polową Odznaką Pilota.

- 7) **Mikołaj Hanula** (08.11.1890–27.05.1929). Major Wojska Polskiego. Oficer Wojska Polskiego od 1 listopada 1918 r. W czasie wojny polsko-bolszewickiej służył w 37. Pułku Piechoty Ziemi Przemyskiej, odbywał praktykę przy Dowództwie Intendentury Frontu Mazowieckiego. Od 1 sierpnia 1919 r. do 1 listopada 1920 r. zastępca Szefa Intendentury Frontu Wołyńskiego (późniejszej 2. Armii Wojska Polskiego). Od listopada 1920 r. kierownik Komisji Likwidacyjnej byłej 2. Armii i byłego Frontu Wołyńskiego. Został awansowany na kapitana ze starszeństwem z dnia 1 czerwca 1919 r. oraz na majora ze starszeństwem z dnia 1 lipca 1925 r.
- 8) **Wacław Jasiński** (11.08.1881–17.05.1936). Major Wojska Polskiego. Członek Polskiej Organizacji Wojskowej od 1915 r. W latach 1919–1921 w stopniu majora pełnił funkcję lekarza wojskowego w Szpitalu Okręgowym w Lublinie (Kompania Zapasowa Sanitarna nr 2). Po zakończeniu wojny polsko-bolszewickiej został przeniesiony do rezerwy ze starszeństwem z 1 czerwca 1919 r. Był odznaczony Orderem Polonia Restituta 3 kl., Krzyżem Niepodległości i Krzyżem Legionowym.
- 9) **Feliks Jurkiewicz** (03.12.1843–05.11.1929). Podporucznik weteran. Uczestnik powstania styczniowego w partii Romualda Traugutta. Pełnił zadania kuriera i wywiadowcy. Odznaczono go Krzyżem Niepodległości z Mieczami.
- 10) **Bogusław Komornicki** (01.07.1901–05.09.1925). Porucznik Wojska Polskiego. Od 1917 r. członek Polskiej Organizacji Wojskowej w rejonie Krakowa. Od listopada 1918 r. w Wojsku Polskim. Uczestniczył w odsieczy Lwowa. Początkowo służył w 1. Pułku Artylerii Polowej, następnie (od 16 kwietnia 1919 r.) jako członek załogi pociągu pancernego nr 1 „Piłsudczyk”. We wrześniu 1919 r. rozpoczął kurs w szkole podchorążych piechoty. Po powrocie na front został mianowany podporucznikiem Wojska Polskiego. Przydzielono go do Mińskiego Pułku Strzelców, przemianowanego po wojnie polsko-bolszewickiej na 86. Pułk Piechoty. Zasłużył się w czasie walk w rejonie Grodna i Lidy dnia 27 września 1920 r. Na czele połowy 7. kompanii poprowadził atak, który zdecydował o rozproszeniu wrogiej formacji, zdobyciu ośmiu armat oraz dużej liczby broni i jeńców. Awansowany na porucznika ze starszeństwem z dnia 1 września 1921 r. Był odznaczony m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari, dwukrotnie Krzyżem Walecznych oraz Krzyżem Zasługi Wojsk Litwy Środkowej.
- 11) **Wacław Konopko** (27.03.1897–13.05.1922). Podporucznik Wojska Polskiego. We wrześniu 1917 r. rozpoczął służbę w Pułku Ułanów Polskich w strukturach I. Korpusu Polskiego dowodzonego przez gen. Józefa Dowbór-Muśnickiego. Po rozwiązaniu jednostki wstąpił do Samoobrony Litewsko-Białoruskiej. W czasie wojny polsko-bolszewickiej służył w randze podporucznika w 13. Pułku Ułanów Wileńskich, następnie zaś w 3. Pułku Saperów, w którym pełnił funkcję adiutanta dowódcy. Zasłużył się w czasie walk odwrotowych w Wilnie 14 lipca 1920 r. oraz pod Kowalami 27 lipca 1920 r. W lipcu 1920 r. raniono go w łokieć. Został odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari oraz Krzyżem Walecznych.
- 12) **Władysław Korkuć** (16.09.1928–18.10.2014). Porucznik Wojska Polskiego. W 1944 r. został zaprzysiężony jako członek wileńskiego okręgu Armii Krajowej. Posługiwał się pseudonimami „Robak” i „Korkociąg”. W czasie operacji „Ostra Brama” do jego zadań należało zbieranie broni i zaopatrzenia. Po zajęciu Wileńszczyzny przez Sowietów kontynuował działalność konspiracyjną jako łącznik. W sierpniu 1944 r. został aresztowany przez Sowietów. Pomimo ciężkiego śledztwa nie podjął współpracy. Po zwolnieniu, w 1946 r. rozpoczął naukę w wileńskim gimnazjum. Równocześnie zaangażował się w polski ruch harcerski. Został

aresztowany w grudniu 1949 r. i zesłany w rejon Workuty. W wyniku amnestii został zwolniony w maju 1953 r.

- 13) **Władysław Lempke** (22.09.1896 – 24.10.1930). Porucznik Wojska Polskiego. Od 1917 r. żołnierz formacji polskich w Rosji. Brał udział w bitwie pod Kaniowem (11 maja 1918 r.) jako żołnierz 15. Pułku Piechoty 4. Dywizji Strzelców Polskich II. Korpusu Polskiego. Należał do Związku Żołnierzy Polskich w Kijowie. 26 stycznia 1919 r. zgłosił się do Wojska Polskiego. Do 14 czerwca 1919 r. służył w 29. Pułku Piechoty. Następnie został przydzielony do 3. kompanii telegraficznej 3. Dywizji Piechoty. 5 czerwca 1920 r. przeniesiono go do 1. Dywizji Litewsko-Białoruskiej jako dowódcę kompanii telegraficznej. Szef łączności wojsk na terenie Litwy Środkowej.
- 14) **Antoni Lisowski** (17.01.1901–24.10.1925). Porucznik Wojska Polskiego. Służył w Wojsku Polskim od 15 stycznia 1920 r. W szeregach 12. Pułku Ułanów Polskich brał udział w objęciu Pomorza. Służąc w szwadronie karabinów maszynowych pułku brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Awans na podporucznika ze starszeństwem z dnia 1 sierpnia 1921 r. oraz na porucznika ze starszeństwem z dnia 1 lipca 1923 r.
- 15) **Antoni Feliks Mikulski** (26.01.1872–14.04.1925). Major Wojska Polskiego. . Od 1 do 31 stycznia 1919 r. był lekarzem etapu w Dęblinie ds. powrotu jeńców. Od 1 lutego 1919 r. pełnił funkcję ordynatora oddziału chirurgicznego Szpitala Załogi w Częstochowie. Wstąpił do Wojska Polskiego we wrześniu 1919 r. 25 września 1919 r. przyznano mu stopień kapitana lekarza i przydzielono do Kompanii Sanitarno-Zapaszowej nr 2. Następnie objął funkcję lekarza psychiatry i neurologa w szpitalu psychiatrycznym w Kochanówce pod Łodzią. Kierowano tam z frontu żołnierzy Wojska Polskiego wymagających obserwacji psychiatrycznej. Do zakończenia wojny polsko-bolszewickiej, pozostawał lekarzem wojskowym podlegając Dowództwu Okręgu Generalnego Łódź. Awansowany na stopień majora lekarza i starszego ordynatora (16 października 1920 r.). 30 kwietnia 1921 r. został bezterminowo urlopowany jako lekarz wojskowy.
- 16) **Stefan Mokrzecki** (28.04.1862–09.04.1932). Generał dywizji Wojska Polskiego. Od marca do maja 1918 r. służył w działającym niezależnie od armii rosyjskiej II. Korpusie Polskim. W 1919 r. wstąpił w stopniu generała podporucznika do odrodzonego Wojska Polskiego. 1 sierpnia 1919 r. został mianowany dowódcą 8. Dywizji Piechoty. Zasłużył się w czasie walk w rejonie Połocka między sierpniem a wrześniem 1919 r. Ze względu na reorganizację Dowództwa Frontu Litewsko-Białoruskiego oraz z racji na zarzuty dotyczące sposobu kierowania dywizją przez gen. Mokrzeckiego, został mianowany Dowódcą Okręgu Etapowego Mińsk (rozkaz z dnia 20 grudnia 1919 r. ogłoszony w Dzienniku Rozkazów MSW 29 grudnia 1919 r.). 29 maja 1920 r. ogłoszono rozkaz z dnia 20 maja 1920 r. dotyczący przeniesienia gen. Mokrzeckiego na stanowisko Zastępcy Dowódcy Okręgu Generalnego Pomorze. Między wrześniem a listopadem 1920 r. pełnił funkcję dowódcy Twierdzy Grodno. 1 stycznia 1921 r. został przeniesiony w stan spoczynku. Pełnił funkcję Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej (między 16 stycznia a 21 listopada 1921 r.). W 1923 r. zatwierdzono jego stopień generała dywizji. Był odznaczony m.in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Walecznych, Krzyżem Zasługi Wojsk Litwy Środkowej oraz licznymi odznaczeniami zagranicznymi.
- 17) **Franciszek Nowicki** (1812–03.01.1903). W czasie powstania styczniowego pełnił funkcję komisarza miejskiego ihumeńskiego, należąc tym samym do cywilnych władz powstańczych. Został aresztowany przez władze carskie. Skazano go na ciężkie roboty. Wyrok odbywał w więzieniu w Tobolsku. Następnie osiadł w Krasnojarsku i Jakaterynostawiu. W 1877 r. zamieszkał w Wilnie.
- 18) **Aleksander Oskierka** (1830–24.01.1911). Przed wybuchem powstania styczniowego członek stronnictwa Białych na Litwie. W 1862 r. należał do kierownictwa konspiracyjnej „organizacji

obywatelskiej”. Po wybuchu walk wszedł w skład Wydziału zarządzającego prowincjami Litwy, powstałego w porozumieniu z Tymczasowym Rządem Narodowym. W strukturach Wydziału zarządzającego Aleksander Oskierka zajmował się zagadnieniami związanymi z wojskiem. Był również naczelnikiem miasta Wilna do chwili aresztowania przez władze carskie. Za przynależność do cywilnych władz powstańczych został skazany na karę śmierci. Wyrok zmieniono na 15 lat katorgi.

- 19) **Marian Pancerzyński** (25.09.1895–17.10.1937). Porucznik Wojska Polskiego. Od 1 września 1917 r. służył w I. Korpusie Polskim gen. Józefa Dowbór-Muśnickiego. Żołnierz Wojska Polskiego od 1 listopada 1918 r. Do 22 kwietnia 1920 r. służył w 10. Pułku Ułanów Litewskich. Następnie przydzielany kolejno do 7. i 4. Dywizjonu Samochodowego. Od 1 listopada 1920 r. w sekcji samochodowej wojsk Litwy Środkowej. Mimo posiadania stopnia porucznika w armii carskiej, służbę w Wojsku Polskim rozpoczął jako szeregowy. Stopień oficerski uznano ze starszeństwem z dnia 1 czerwca 1919 r. Odznaczono go m.in. Medalem pamiątkowym za wojnę 1918 – 1921, Medalem Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości oraz międzynarodowym Medalem Inderallite.
- 20) **Tadeusz Rodakiewicz** (16.06.1892–3/4.01.1926). Porucznik Wojska Polskiego. Podoficer Wojska Polskiego od 1 listopada 1918 r. W czasie walk z Ukraińcami i wojny polsko-bolszewickiej służył w 4. baterii 1. Pułku Artylerii Polowej Legionów. Awansowany na podporucznika w 1922 r., rok później na porucznika. Został odznaczony m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari oraz trzykrotnie Krzyżem Walecznych.
- 21) **Franciszek Siekierzyński** (1846–23.12.1931). Podporucznik weteran. Uczestnik powstania styczniowego w rejonie Piotrkowa i Częstochowy. Dostał się do rosyjskiej niewoli. Odbывał karę w rotach aresztanckich oraz na zesłaniu w guberni jeniejskiej. Otrzymał zgodę na powrót z zesłania w 1868 r.
- 22) **Ludwik Sokołowski** (24.05.1882 – 07.06.1936). W czasie wojny polsko-bolszewickiej był żołnierzem 1. Pułku Piechoty Legionów. Został odznaczony Medalem Niepodległości.
- 23) **Stanisław Staniewicz** (1845–23.10.1919). Podporucznik weteran. Uczestnik powstania styczniowego.
- 24) **Szymon Surewicz**, według różnych źródeł urodzony między 1832 a 1839 r. Zmarł 17 lub 18 października 1928 r. Podporucznik weteran. Uczestnik powstania styczniowego. Brał udział w bitwie pod Czystą Budą 2 lutego 1863 r. W czasie starcia został ranny.
- 25) **Witold Trubicki** (17.12.1890–16.04.1943). Major Wojska Polskiego. Należał do Związku Wojskowych Polaków oraz tajnej organizacji wojskowej Polska Liga Wojenna Walki Czynnej. 1 października 1917 r. rozpoczął służbę w I. Korpusie Polskim gen. Józefa Dowbór-Muśnickiego. Został przydzielony do 6. Pułku Strzelców. Po demobilizacji jednostki brał udział w Samoobronie Wileńskiej, w której dowodził 12. kompanią okręgu koszedarskiego. W 1919 r. wstąpił do odrodzonego Wojska Polskiego. W randze porucznika objął funkcję adiutanta dowódcy 85. Pułku Strzelców Wileńskich. Zasłużył się w czasie walk pod Leplem w listopadzie 1919 r. W czasie walk odwrotowych pułku 25 i 26 lipca 1920 r. w rejonie miejscowości Roś dzięki jego bohaterstwu jednostka wraz z całą artylerią 1. Dywizji Litewsko-Białoruskiej wyrwała się z okrążenia. W czasie akcji został ranny w głowę. Komisja lekarska orzekła 92% utraty zdolności zarobkowej. Został awansowany na kapitana ze starszeństwem z dnia 1 czerwca 1919 r. W 1928 r. awansowano go na stopień majora. Był odznaczony m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari, trzykrotnie Krzyżem Walecznych, Krzyżem Zasługi Wojsk Litwy Środkowej, Krzyżem pamiątkowym za wojnę 1918–1921, Medalem Pamiątkowym 10-lecia Niepodległości, Medalem „Interallie”.
- 26) **Tadeusz Wąsowski** (16.01.1892–20.04.1937). Kapitan Wojska Polskiego. 28 stycznia 1919 r. jako ochotnik wstąpił do Wojska Polskiego. W randze porucznika objął funkcję naczelnego

lekarza Białostockiego Pułku Strzelców (późniejszego 79. Pułku Piechoty). 1 września 1919 r. objął funkcję szefa sanitarnego 1. Dywizji Litewsko-Białoruskiej. 2 października 1919 r. został referentem ds. gazownictwa szefostwa sanitarnego dowództwa frontu litewsko-białoruskiego. 8 lipca 1920 r. objął funkcję zastępcy szefa sanitarnego 4. Armii. 8 sierpnia 1920 r. został referentem personalnym do spraw szpitali szefostwa sanitarnego Frontu Północnego. 6 września 1920 r. odszedł na leczenie trwające do czerwca 1921 r. Odznaczono go Krzyżem Walecznych.

- 27) **Antoni Wiwulski** (20.02.1877–10.01.1919). Pod koniec 1918 r. ochotniczo wstąpił do Samoobrony Wileńskiej. Został skierowany do oddziału pełniącego zadania wartownicze. Antoni Wiwulski nie zaniedbywał obowiązków żołnierskich mimo pogarszającego się stanu zdrowia. Pełnił służbę wartowniczą między innymi 2 i 3 stycznia 1919 r. Podzielił się płaszczem z marznącym towarzyszem. 5 stycznia 1919 r. jego oddział otrzymał rozkaz wymarszu z Wilna do Nowej Wilejki. W wyniku starcia z bolszewikami grupa powróciła do miasta. Zmarł z powodu zapalenia płuc.
- 28) **Stanisław Zawisza** (07.04.1892–29.12.1937). Kapral Wojska Polskiego. 28 lipca 1915 r. zgłosił się na ochotnika do Legionów Polskich. Został przydzielony do 2. Pułku Piechoty. Brał udział w walkach na Wołyniu w latach 1915–1916. Był członkiem formacji polskich tworzonych na terenie Rosji od 1917 r. W szeregach 13. Pułku Piechoty (2. Korpus Polski) brał udział w bitwie pod Kaniowem 11 maja 1918 r. Wraz z innymi żołnierzami polskimi po bitwie został rozbrojony. Uciekł z pociągu przewożonego wziętych do niewoli. Udało się mu dotrzeć do 3. Korpusu Polskiego. Został przydzielony do kolumny samochodów pancernych jako strzelec karabinu maszynowego. Po rozbrojeniu korpusu przez wojska austrowęgierskie w czerwcu 1918 r. przebywał w obozie dla internowanych. Przedostał się do Kijowa, gdzie został członkiem Związku Żołnierzy Polskich. Skierowano go do Niżnego Nowogrodu, gdzie został aresztowany przez bolszewików. Udało mu się uciec. Ponownie został aresztowany w Moskwie. Pod pozorem chęci służby w polskojęzycznych formacjach bolszewickich zgłosił się do 4. Pułku Piechoty Warszawskiej. Pułk został skierowany do Wilna. Stanisław Zawisza planował dezercję, lecz został złapany przez bolszewików i osadzony w więzieniu na Łukiszkach. Ponieważ zachorował na tyfus, został skierowany do szpitala, gdzie przebywał w chwili zajęcia Wilna przez Polaków w kwietniu 1919 r. Po wyzdrowieniu zgłosił się na ochotnika do Wojska Polskiego. Ze względu na stan zdrowia nie skierowano go do służby liniowej, lecz do Ekspozytury Żandarmerii Polowej w Wilnie. Pełnił funkcję komendanta posterunku w Szyrwintach. W czasie ofensywy bolszewickiej latem 1920 r. został przydzielony do 4. Brygady Litewsko-Białoruskiej. Brał udział w obronie Wileńszczyzny. Z jednostką dostał się do niewoli litewskiej 14 lipca 1920 r. W ramach wymiany jeńców został zwolniony w listopadzie 1920 r. 24 lutego 1921 r. został przeniesiony do rezerwy. Był odznaczony Krzyżem Niepodległości.